

doma, proč od staršev, proč od bratov in sester, proč od rojstnega kraja, v pusto tujino, iskat dela in kruha. In če je ta pošteno zaslužen kruh namazan še s takim medom, kakor ga maže ta Fanika, mora biti dekli dvakrat hudo. Nobenega človeka ne bomo zaničevali, če smo res vljudni. (Nadaljevanje.)

J. E. Bogomil:

Kdo bo zmagal?

Nič prav zadovoljen se ne vrača Lovrinov Tonček. Mama so ga namreč poslali na pošto — po znamke — lično torbico so mu obesili preko rame, da bi vsega »ne vsejal«. No, pa do tu sem ni še ničesar vsejal; znamke in nekaj denarja — oboje je še v torbici. Samó v srcu ní — prave zadovoljnosti.

Obstal je namreč pred Matevžétovo češnjo. In to je tisto.

Čisto na samem stoji ta češnja, precej proč od vasi — zato je le še bolj zapeljiva. K nji je danes malo nameril Tonček svoj korak, da bi videl, kdaj bodo kaj češnje zrele. Pa se mu je zazdelo, da je potegnil veter, in izmed listov mu je zašepetal glas: »Tonček, zrele smo že! Pridi in pokusi nas!« Kako ga je genilo to vabilo!

Neki skriven glas se pa oglašá in mu pravi: »Tonček, nikar! Češnja ni vaša; Matevžétova je.«

Od druge strani pa sliši spet oni glas: »Kdo bo pa videl? Ali meniš, da ima Matevžè vse češnje preštete?« — —

»Bog te bo videl,« mu reče zopet vabeči glas, »saj so vam gospod katehet povedali, da Bog vse vidi in vse vé.«

»No, in ravno zate se Bog sedaj-le briga, kajpak!« se zopet oglasi izmed listov nasprotni glas. »Ali meniš, da Bog nima drugega dela?«

A zopet ga zavrne dobri glas: »Nikar, Tonček! Premačaj se! Bog je povsod pričujoč. Zraven tebe je.«

»Ah, zaradi par češenj ne bo pri Bogu take zamere!« mu zopet zašepeta češnjevi glas.

Tonček pa stoji in premišljuje.

Češnje so res dobre. Rad bi jih pokusil. Boga ima pa tudi rad — ne bi se mu rad zameril. Kako bi človek zdaj storil, da bi bilo na vse plati prav? — — že odlaga Tonček svojo torbico, že se pripravlja, da urno spleza na češnjo, že se drži za deblo, ogleduje, če ga nihče ne vidi — pa — nak! — hitro skoči po torbo in jo mahne proti domu. V zadnjem trenutku je zmagal glas vesti.

»Tonček, kam pa bežiš?«

Izza debla sosednje češnje se naenkrat prikaže Matevžè. Kakor okamenel obstane Tonček sredi pota. Sedaj bo po njem — —! Komaj si upa sopsti.

»Pojdi nazaj malo!«

In ni šel rad. Bal se je. Res ni storil nič hudega, res se je premačal — pa vendar!

»Le pojdi no! Saj ne bo nič hudega. Pojdi! Boš šel na češnjo. Rad te imam, ker si tak junak!«

Urno je skočil Tonček nazaj in še bolj urno je splezal na češnjo. Kako mu je šel v slast dobri sad, ko je trgjal Tonček češnje z zavestjo, da ni tat in da je skušnjavo hrabro premačal! Ko sta se pa vračala z očetom Matevžétom proti domu, mu je Matevžè

Huda skušnjava.

naročil: »Kadar bi rad češnje, kar k nam pridi, pa jih bova šla obirat. Takemu fantu, kot si ti, jih že zmerom rad dam!«

In — če verjamete ali ne verjamete — skozi tri tedne po tem je bil Tonček vsak dan pri Matevžetovih.

A. Čadež:

Dvakrat Lenčka.

Osebe:

Mati Helena Močnik.

Njen otrok Lenčka.

Pet otrok kot enojka, dvojka, trojka, četverka, petica.

S primerno izpremembo tudi za dečke.*

1. prizor.

Mati: Jojmene! Koliko mi dá ta otrok opraviti! Saj drugače bi se že še izhajalo: zaslužek imamo dober, zdrava sem in lahko delam. Toda ta otrok me skrbi noč in dan. Bilo bi komaj, da bi človek kar naprej stal s korabačem zraven nje, pa bi se še ne učila. Ni čudo, če ji pravijo v šoli, da je dvakrat Lenčka. Pa je res nekaj posebnega ta deklič: še igrati se ji z drugimi otroki ne zljubi. Ko bi bila lena tudi za jed, bi mislila, da je kaj bolna; toda doslej se v tem oziru še ne morem pritožiti. (Pogleda na uro.) Kje neki hodi danes? Saj je že pet proč. Drugi otroci so že prišli davno iz šole. Moram vendar pogledati, kje tiči? (Vstane in gre proti vratom. Čujejo se koraki.) Aha, zdaj prihaja.

Lenčka: . . . dan! (Govori počasi.)